

Het Kattebeltje

GOVERT, EEN HEEL BIJZONDERE KAT

Alhoewel alle katten mij even dierbaar zijn, ongeacht of ze er mooi of minder mooi uitzien, of ze lief en aanhankelijk of juist onbetrouwbaar of afstandelijk zijn, wild of tam, het maakt me niet uit. Toch komt het ook wel eens voor dat een enkeling wel heel speciaal is. GOVERT was zo'n kat, een kat met karakter.

Ik zag hem voor het eerst in de winter van 1990 toen ik met een schaal met blikvoer het pad naast het huis opliep om dit neer te zetten voor enkele wilde zwervkatten, die ik al geruime tijd elke avond van eten voorzag. Ineens zat er op grote afstand een kat die ik nog niet eerder had gezien en zodra hij mij zag, rende hij in paniek weg om vervolgens enige minuten later terug te komen, kennelijk in de veronderstelling dat ik weg was. Ik stond achter een schuurtje te kijken hoe hij het eten naar binnen schrokte en zag hem daarna weer heel angstig wegrekken. Sindsdien kwam hij elke avond op het pad eten. Een enkele keer zat hij al op veilige afstand te wachten voordat het eten er stond. In het begin ging hij pas eten als ik weer binnen was, maar na enkele weken begon ik heel langzaam aan zijn vertrouwen te winnen en ging hij eten terwijl ik ongeveer twintig meter verder stond. Ik noemde hem Govert en elke keer als hij stond te eten, riep ik zachtjes zijn naam. Het was heel aandoenlijk om na enkele weken te constateren dat hij reageerde op mijn stem als ik Govert riep. Daar hij een wilde kat was en nog niet was gecastreerd, besloot ik hem te vangen. Dat was niet zo eenvoudig, want eerst moest hij wennen om in de vangkooi te komen eten. En dat vertrouwde hij helemaal niet, met als gevolg dat hij heel zielig enkele avonden om de vangkooi heen liep te draaien maar er niet in durfde te lopen. En dan ging hij maar weer met een lege maag weg op zoek naar ander voedsel. Mijn hart brak bijna als ik hem zag weglopen.

Enkele dagen later hoor ik ineens de vangkooi die ik op scherp had gezet, dichtklappen en tot mijn grote verbazing zat Govert erin. Gelukkig kon ik meteen bij de dierenarts terecht om van hem een ex-kater te maken. Ook werd hij gelijk tegen vlooiën behandeld en ingeënt. Nadat ik met hem thuis was gekomen zette ik hem in een groot hok en de volgende dag at hij een wormkuur door zijn eten. Het viel niet mee om hem van zijn natje en droogje te voorzien, want hij was zo angstig dat hij levensgevaarlijk was. Toen hij voldoende was opgeknapt, liet ik hem los in de veronderstelling dat hij snel zou wennen tussen zijn soortgenoten hier bij de stichting. Maar helaas, Govert vond het helemaal niets en liep als een gekooide tijger langs de hekken in de tuin.

Na dit enkele dagen aangezien te hebben besloot ik hem zijn vrijheid terug te geven en liet hem de tuin uitlopen. Daarna kwam hij weer elke avond op het pad voor zijn hapjes. Alleen de eerste dagen van elk nieuw jaar miste ik hem.

Kennelijk was hij dan zo hevig geschrokken van het vuurwerk dat hij zich enkele dagen schuilhield, om vervolgens rond 4 januari weer te komen eten.

Zo gingen er enkele jaren voorbij, tot begin december 1997. Govert kwam zoals gewoonlijk 's avonds op het pad, maar ging niet eten.

Hij bleek ernstig ziek te zijn en ging weer weg. De volgende avond had ik eigenlijk tegen beter weten in een vangkooi ingesteld voor Govert en tot mijn stomme verbazing liep hij meteen de kooi in zonder overigens naar het eten te talen dat erin lag. Het leek of hij wist dat opnieuw gevangen worden zijn enige redding zou zijn. Na twee keer met hem bij de dierenarts geweest te zijn, die hem door het gaas van een speciale injectiekooi antibiotica-injecties toediende, kreeg Govert weer belangstelling voor eten en omdat hij in een kooi verbleef, was het makkelijk om hem de nodige medicijnen door zijn voer toe te dienen.

Na twee weken was hij volledig hersteld en omdat ik hem toch wat te oud vond worden voor zo'n zwervend bestaan, probeerde ik hem nogmaals in de tuin te laten wennen. En zo slecht als het de eerste keer bevallen was, zo goed ging het nu. Govert was vrijwel gelijk gewend en was al snel innig bevriend met alle andere katten en zelfs de hond werd door hem geduld. Van mensen wilde hij echter nooit iets weten, maar het grappige was dat hij niet bang was voor mensen, integendeel hij zorgde ervoor dat mensen altijd als de dood voor hem waren. Ik moest nieuwe vrijwilligers of bezoekers altijd waarschuwen om niet te dicht bij hem in de buurt te komen, omdat hij ze anders zou aanvliegen.

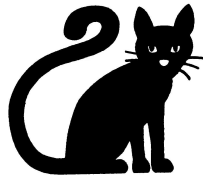

Op een zekere dag, het was ergens midden in de zomer, waren we de tuintegels grondig aan het schrobben en er brak lichtelijk paniek uit onder de bange katten en Govert vluchtte naar binnen het souterrain in. Toen ik even later naar binnen wilde gaan, bleek hij midden op de trap naar de woonverdieping te zitten en hij was niet van plan om mij erdoor te laten. Wat ik ook probeerde, met lieve zachte woordjes of door op hem te mopperen, het enige wat er gebeurde, was dat hij zich ongeveer ééns zo dik maakte en vervolgens zo hard naar me blies dat ik zijn speeksel in mijn gezicht voelde spetteren. Op dat moment

dacht ik er verstandig aan te doen terug te gaan en om mijn huis heen te lopen en zo via de voordeur naar de woonverdieping te gaan. Govert bleef de rest van de dag op de trap zitten. Nadien herhaalde hij deze grap met zekere regelmaat en hoewel het erg lastig was steeds te moeten omlopen vond ik het toch wel ontzettend stoer en moedig van hem.

De laatste twee jaar van zijn leven vond hij het enig naast mij mee te lopen als ik met bordjes kattenvoer de tuin inliep en altijd zodra ik een bordje op de grond wilde zetten, probeerde hij mij fikse tikken op mijn handen te geven, soms zo hard dat het bord eten uit mijn handen viel.

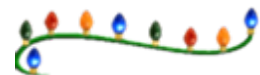
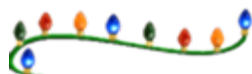
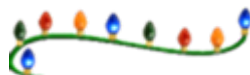
In het jaar 2001 begon Govert wat af te takelen. Hoewel hij goed bleef eten, werd hij steeds magerder zonder dat hij een zieke indruk maakte. Het werd een oud mannetje om te zien en ook werd hij steeds tammer. Zo kon ik hem van de ene op de andere dag ineens aaien zonder dat hij iets deed en korte tijd later waagde ik het erop hem eens op te tillen en hoewel ik voelde hoe gespannen hij op dat moment was, deed hij me niets. Sindsdien pakte ik hem elke dag even op en na enkele keren gaf hij me ineens een kopje tegen mijn gezicht aan en begon hij te spinnen. Wat er toen door mij heen ging, kan ik niet eens vertellen. Ineens wist ik dat Govert binnen korte tijd zou sterven. (Katten die zo enorm van gedrag veranderen, voelen vaak hun einde naderen).

Vanaf deze dag liet Govert mij niet meer met rust; waar ik was, was hij ook en elke stap die ik deed, moest ik opletten dat ik niet op hem ging staan en bijna constant bedelde hij om door mij opgetild en geknuffeld te worden. Natuurlijk deed ik dat heel vaak, want Govert en ik hadden uiteindelijk heel wat in te halen. Elke dag bekeek ik of het leven nog leuk was voor hem, want ik vind dat dieren niet hoeven te lijden. Op 16 november van het jaar 2001 heeft hij de hele dag achter me aangelopen, het leek of hij aan het afscheid nemen was en toen ik 's avonds laat nog even beneden bij de poezen ging kijken, miste ik hem ineens. Ik vond hem vredig ingeslapen in een mand en hoewel ik zijn dood had zien aankomen, schrok ik er toch nog van.

Lieve Govert, mijn grote stoere kanjer, wat heerlijk dat je zelf besloot dat het genoeg was. Ik zal je nooit vergeten, al word ik honderd.

Het is nu zestien jaar geleden dat ik dit bijzondere verhaal over Govert schreef, maar regelmatig denk ik nog aan deze fantastische kater. Wat een zegen was het dit te hebben mogen meemaken!

Els

Adoptiekater Willem

Willem hebben ze me hier genoemd. In bijna alle opzichten heb ik een verschrikkelijk zwaar leven achter de rug en daar heb ik een trauma aan overgehouden. Heel geleidelijk aan begin ik te leren dat er geen kwade bedoelingen steken achter een aai. Ik ben er nog lang niet, maar doe wel mijn best, al zeggen ze hier dat het nog heel lang zal duren voor ik een beetje vertrouwen in de mensheid zal krijgen! Graag zou ik mijn hele kattenleven lang hier willen blijven, maar dat kost geld. Welke echte kattenvriend/vriendin wil gedeeltelijk voor mijn onderhoud zorgdragen door mij financieel te adopteren?

Voor 15,00 euro per maand kunnen wij Willem dagelijks voorzien van eten en een schone kattenbak. Wie wordt zijn adoptieouder? Voor informatie kunt u Els bellen. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071.

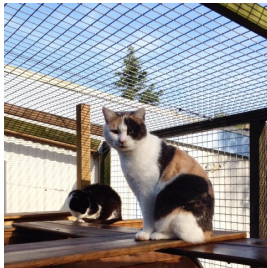

Een woord van dank namens ons allen

In Het Kattebelletje van juli 2017 heb ik (Els) uiteengezet waarom het na de enkele zeer grote giften en de talloze kleinere giften van onze donateurs toch nog onmogelijk was gebleken ons huis te kopen van de gemeente Uithoorn. Daarbij vroeg ik of de mensen die hun bijdrage terug wilden ontvangen, dit aan ons wilden doorgeven, zodat het geschonken bedrag teruggestort kon worden.

Bij deze wil ik vermelden dat niemand van de donateurs hierop gereageerd heeft en het geschonken bedrag dus nu gebruikt zal worden voor plan B, waarover ik in de vorige Kattebel uitvoerig heb geschreven. Het spreekt voor zich dat we iedereen hier ontzettend dankbaar voor zijn en we beloven dat we alles, maar dan ook alles zullen doen om ook in de toekomst een veilig onderkomen te bieden aan onze zo geliefde snorrebaarden en hopelijk aan nog vele andere katjes die het zo hard nodig hebben. Namens Annemieke en mij en ook onze medewerkers heel veel dank voor alle gulle giften!

Aandachtspunten

De bezoekmiddag voor adoptieouders is op zaterdag 3 februari van 14.00 tot 16.00 uur.

De grote open dag is op zaterdag 16 juni 2018 van 12.00 uur tot 17.00 uur.

Alle donateurs en adoptieouders worden in april nog geïnformeerd.

Kloppen uw gegevens nog? Indien dit niet het geval is, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dat kan per post, telefonisch of via e-mail.

De gegevens vindt u bovenaan in deze Kattebel.

Indien u uw donateurschap wilt beëindigen (wat wij niet hopen), wilt u dit dan alstublieft even aan ons melden. Wij halen dan uw gegevens uit ons adressenbestand, om onnodige portokosten te besparen.

Onze stichting is sinds 2008 door de belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling. Dit houdt in dat uw donaties/giften aftrekbaar zijn.

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen.

Wij blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons zult blijven steunen.

Ook bij deze Kattebel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze uiteraard als niet ontvangen beschouwen.

